

Gáspár Klára

Írásaim

39 témára... - 2.

BEMUTATKOZÁSOM:

Egy vagyok a sokaságból,
ki ír kusza gondolatokat.
Ki a kék tenger morajától
megrajzolja a hullámokat,
és a fán dolgozó fakopácstól
elénekli az erdőt.
Kit megihlet a gyermekszáj,
melynek minden szavára
mosoly ül az emberek arcára.
Egy pillangóban megtalálja
az élet értelmét,
de e rövid lepkeélet
semmire sem elég.
Csak ír, ír, és reméli,
hogyan megértésre talál.
Ha mégsem,
akkor sem kiabál.
Csak ordít, ordít,
mert körülötte
nagyothalló emberek
blokkolt elmével
kódolt álmokat kergetnek.

KÖLTÖZÉS

Bedobozoltam az életem.
Ez a sok év
milyen kis helyen elfér!
És mennyi selejt volt közöttük!
Emlékek,
melyeket csak én ismerek,
de másnak
a világon semmit nem jelentenek.
Merész gondolatok,
megsárgult fotók,
kihűlt érzelmek
és szerelmek - fakók.
Az új falak között
a múlt is új értelmet nyer.
Most inkább viaskodom én
az úgy várt jelenemmel.
Mikor még jövőként
láthatatlanul előttem állt,
nem sejtettem életemnek
eme sok viharát.
De nem hagyom, hogy ez a vihar
összedöntse álmaimat!
Új otthonomban
ismeretlen arcok között is
új terveket szövögetek,
melyek érthetővé teszik majd soraimat.

SZERZŐDÉS

Vérrel megpecsételt
fogadalom,
melyet kötöttek
vezéreink.
Vérrel átítatott
szavak, melyben
döntöttek
elődeink.
Pannóniába,
Attila földjére
vezette népét
Árpád.
Látták a turult,
hallgatták a
sámánt.
Szarukürtben
a Duna vize
húsító itallá vált.
Így lelték meg
számunkra
e csodálatos hazát.

DURRANÁS

Rózsaszín léggömbbe rejtettem
szívem titkait.
Gondolatom így messzire száll,
de értelmet el nem veszít.
E csodás gömbben emlékeim
már érintették a felhőt.
Kék égben lebegtek, és a
távolság közöttünk csak nőttön nőtt.

Aztán egy hatalmas durranás,
és a léggömb semmivé vált.

Itt maradt a lebegő sóvárgás,
a megszállott vágyakozás,
és csak nézem a pusztulást,
ahogy titkaim szétszóródtak
ott, az égbolton a viharos szélben,
a jelenem fájó csendjében.

ÖSSZEFÉRHETŐSÉG

Két lélek, két világ.
A tűz és a víz.
Csak annyi kell,
hogy karod kitárd,
és meglásd,
gyorsan felmelegít!
Ha közös az érték,
közös a cél,
és mindkettő egy
közös nyelvet beszél,
akkor nagyobb
az esély
arra, hogy az ellentétek
ne kioltásák, hanem
felszítsák a temérdek
szeretetet,
mely benneteket éget.

HALANDÓSÁG

Sír: egy másfél méter hosszú halom,
mely emlékeztet arra,
hogy mindnyájan odajutunk egy napon.
Valaki most eltávozott közülünk.

Sír: arcán végiggördülő
sós folyadékkal, néma fájdalommal
búcsúztatja őt, a Valakit,
aki most eltávozott közülünk.

Halhatatlanná válni e halandó létben:
itt maradni alkotásban, történetekben,
vidám emlékekben
és szeretteink szívében.

A halál így nem ijesztő,
ő az egyetlen, ami biztos,
ami megjósolható annak,
aki erre a világra jő.

ETETÉS

Fekete, ráncolt, bő szoknyában
ment, és megtöltötte az etetőket.
„Pí, pí, pí...” - hívogatta őket sorjában,
és figyelte az esetlenül tipegőket.

Lelkesen szórta nekik a
finom magokat.
Örült, ahogy látta szépen
növekedni a tyúkokat, kakasokat.

Amíg a baromfi csipegette
a sárga szemeket,
addig az ólból dédanyám
minden tojást összeszedett.

Az etetés végeztével
„Hess, hess, hess...” kiáltásokkal
az ólba terelte őket,
a tyúklétrán pontos helye volt minden érkezőnek.

Így történt ez nap mint nap,
egészen addig a percig,
ameddig szépen meghíztak
és vágásra kerültek mind, egytől egyig.

SZÉLERŐMŰ

Suhog, sziszeg a szél.
Szellemem viaskodik a csenddel.
A szélnek elsuttogott titkaimból
majd új energiát termel,
és a melegség így rám lel.

Nem vészett el a nap
a halkán síró esőben,
csak utat enged a szélnek
bízva abban az erőben,
mely szívemnek meleget termel.

Titkaim így biztonságban vannak,
a szél meghajtja velük malmaimat.
Őket ezután is csak neki súgom,
hogy dolgoztassa szavaimat,
velük melegedjen fel a holnap.

KÖLDÖK

Micsoda édes lubickolás,
forgok körbe-körbe,
néha ezt a zsinórt itt megrángatom,
hogy táplálékot küldjön le.
Tudja ő, hogy mi jó nekem.
Simogat, becézget,
úgy hív: Szemem fénye.
Hallom, hogy nekem énekel,
és én vagyok élete értelme.

És egyszerre csak e csodának vége.
Elvágták a zsinórt,
mi eddig biztonságot adott,
mely életemet védte,
növekedésemről gondoskodott.
És most mit tegyek?
Magam sem tudom.
Hiszen csak itt éktelenkedik
egy haszontalan lyuk a hasamon!

ZÜMMÖGÉS

A zümmögések csoportosítása:

Szúnyog:
Karomra száll,
szívja vérem.
Na, megállj! S ütök.
Egy percig sem kímélem.

Légy:
Szentelen,
mint a piaci.
Rajtam nem fogsz
itt vigadni!

Méh:
Színes, tarka
virágra száll.
Édes mézre
úgy vágyom már!

Pillangókisasszony:
Ő a legszebb mind közül,
egy csodálatos dallam.
A zümmögőkórus hangja,
melyet párszor megsirattam.

NYAVALYGÁS

Nem nyavalyognék, ha nem lennék éhes,
a csodás álomból a korgó gyomor ébreszt.
Üres a hűtő, lapos a pénztárca.
Vagyok idős koromnak prédája.

Sorstársaimmal közösen telnek napjaim:
vidáman együtt kirándulunk,
jókat dalolunk,
fontos számunkra, hogy ne nyavalyogjunk.

Itt fáj, ott nyilall, amott pedig szúr.
Mégsem akarjuk, hogy a nyavalygás legyen az úr.
Saját nyomorunkon együtt jókat derülünk,
egészen addig, míg magányosan haza nem megyünk.

Sőt, olyan modernek lettünk,
hogy a közösségi hálóra szép fotókat teszünk.
Hadd örüljenek az unokák:
„Micsoda jó kondiban vannak a nagymamák!”

Elárulom nektek az igazi trükköt,
hogy lesz szép a mosoly,
a varázsigét, hogy ne vessünk a fotón:
melytől szépnek tűnik az öregedés,
ha mind egyszerre mondjuk: „nyugdíjmelés”.

KÖLTÉSZET

Amikor kortársaim verseit olvasom,
gyakran elgondolkodom.
Nincs kisbetű, nincs nagybetű,
nincs írásjel,
csak szófolyam,
mely néha azt sem engedi,
hogy értelmét felfogjam annak,
mit hevenyészve papírra vetett.
Némelyeknél nincsen rím,
nincs ritmus,
mégis, ez mind költészet.
Számomra ők a szavak Picassoí.
A mester, kinek képére
képtelen vagyok ráhangolódni.
Éppen úgy nem fogom fel
eme verseket sem.
De egy Van Gogh
minden ecsetvonását értem,
képei előtt eláll a lélegzetem.
Ezért van az, hogy én
a szavak Van Goghjait szeretem.
És arra vágyom, hogy
ilyen legyen a saját költészetem.

JÓSLÁS

Most gyorsan kártyát vetek neked,
hogy megtudd, mire számíts,
mit várj,
mi történik majd veled.
Egy cseppet se félj,
nem fáj!
Egy férfit látok én,
ki elhozza szívedbe a szerelmet.
Már van férjed?
Rosszul mondtam:
elhozta a szerelmet.
Itt most egy fehér köpeny látható:
orvos vagy egy ápoló...
Tényleg? Óvónő a gyermeked?
Látod?
A kártya igazat mond neked!
Mozgalmas lesz az életed.
Lesz betegség,
melyből felépülsz,
de lesz egy olyan,
amelyik
véget vet itt mindennek.
Hidd el,
a kártya nem hazudik neked!

KÖNYVTÁR

Szentély, ahol a fantázia szárnyal.
Ahol az álom találkozik a vággyal.
Ahol képzeleted szabadon játszhat.
Ahol elmédre erős hősök vigyáznak.
Ahol múltad jelened elé szalad.
Ahol szárnyalva boldognak érzed magad.

De ugyanúgy szentélye a tudásnak.
Ahol minden tudomány helyet talál magának.
Ahol a tudás öröme kézzel fogható.
Ahol a világ másképp látható.
Ahol a mindenség titka felfedezhető.
Ahol reméled, hogy eljön majd egy szebb jövő.

Őrzi ő a fantáziát és a tudást,
a közöttük lévő pallót ügyesen lépd csak át!
Tudd, hogy melyik táplálja elméd, melyik a lelked,
és melyik az, amely boldoggá tesz téged!

SÁRKÁNY

Papír vagy hétfejű?

Vígan száll a szélben,
boldog gyermekek kezében,
vagy lehelletével vihart gerjeszt,
hercegnőjét így védi meg.

Színesen mosolyog
a kék felhők fölött,
vagy tüzet okádva repked
a rémült emberek között.

Melyik sárkányt válasszam?

A színes, idilli képet,
vagy az izgalmas mesét,
melyben jön egy hős,
aki mindenkit megvéd?

ANYA

Menedék volt mindig,
ahol nem kellett titkolnom gyengeségem.
Nyugalom szigete, ahová
nagyon gyakran hazatértem.
Mára támaszává én váltam.
Mindent elkövetek, hogy
egyre jobban csináljam.
Együtt keresünk pár régi fotót,
és átéljük újra a sok boldog pillanatot.
Mosolyogva nézünk
néhány elfeledett mozzanatot.
Bár egyre gyengül emlékezete,
ezért most az a feladatom,
hogy én emlékezzem helyette.

NÁRCISZ

Folyó partján, ó ifjú!
Békédet nem leled.
Magad körül senkit se látsz,
és egyedül önmagadat szereted.

Kizárod a külvilágot,
nem vágysz senki másra.
Szegény Nárcisz, majd meglátod,
ez lesz boldogságod gátja!

Saját tükörképbe merülsz,
nem látsz más szépséget,
észre sem veszed, hogy milyen sokan
szeretnének téged.

Ezért magányos maradtál végleg.
A víz alól már nem ragyog tükörképéd.
És ott a vízparton egy kicsi virág
önimádatod jelképévé lett.

JÁTÉK

Ha nem játszunk,
a világ örökké szürke marad.

Ha nem játszunk,
lelkünk bánatosan elhervad.

Ha nem játszunk,
szívünk nem énekel.

Ha nem játszunk,
nem nevetünk a csenddel.

Ha nem játszunk,
nem találunk barátokat.

Ha nem játszunk,
gyakran vagyunk magányosak.

Ha nem játszunk,
nem szárnyal a képzeletünk.

Ha nem játszunk,
színtelen lesz az életünk.

Játékban
feledjük a gondokat.

Játékban
nem vagyunk morcosak.

Játékban
vidám az élet.

Játékban
ÉLEK.

ÜLEDÉK

A folyó hordalékán,
a parti üledéken
kisarjad egy új élet.

Életemnek alkonyán
egy régi emlékem
néhány sebet feltépett.

Az élet folyama hozta,
a természet felépítette,
az idő múlása még őrzi, de
a jövőmet előlem elrejtette.

Mégsem félek elengedni a múltat,
hagyom, hogy üledékké váljon.
Így lassan meglelem az újat,
és nem lesz ijesztő magányom.

TŰZKŐ

Kemény vagy, mint a szikla,
és szikrázóan élsz.

Ha acél a tested pattintja,
lángba borulsz, és nem félsz.

Az vagy, kiből a fény árad,
és megvilágítja a sötét éj útját.
A melegség tőled föltámad,
és a gonosz leveszi álarcát.

Belőled fakad a tűz,
és a remény egyre izzik,
mely minden hideget elűz.
Ez a szikra benned rejtőzik.

KECSKEGIDA

Nagyanyám gidája Muki volt.
Hófehér, apró kis patás.
Erre és arra ugrándozott,
eleme volt a játszadozás.

Kiszaladtunk a mezőre,
szinte kacagott velem.
Bár mekegésnek mondták mások,
de én nevetésnek vettem.

Jót beszélgettem Mukival,
bármit elmondhattam neki,
de azt tudtam, a legjobban
a zöld füvet szereti.

Faggattam őt erről s arról,
nyomban mekegte a választ.
De jó, hogy most velem játszol,
estére majd jól elfáradsz!

PARITTYA

A völgyben felvonul a két hadsereg,
őket képviseli Dávid és Góliát.

A párviadal közeleg,
minden harcos győzelemért kiált.

A filiszteus óriás
egyre csak vérszomjasan kiált.

Az apró pásztorfiú
nem nyerheti meg a csatát.

Bronzpáncéljában gyalázkodik
a félelmetes Góliát,
de akkorra a bátor Dávid
már forgatja a parittyát.

A kő a parittyából
sebesen kiszáll,
és pontosan landol
az óriás homlokán.

Így történt, hogy az apró
legyőzte a nagyot.
Mindegy, hogy csel, ügyesség,
vagy az Úr segítsége hatott.

BALETT

(Csajkovszkij: Hattyúk tava)

Levegőben lebegő
fehér hattyúk tánca
elbűvöli a herceget.
Az elvarázsolt Odett
csak szerelmét várja,
ki az átokból kiment.

A fekete hattyú
testének harmóniája
az ifjút felkavarja,
és elcsábítja őt.

A varázsló
gonosz tervet szövöget,
de minden ármányt legyőz
a lángoló szeretet.

A csodás zene ritmusára
minden test egy hullámban mozog.

Lelkünk édes álomvilága
varázsolja el a pillanatot.

BORRAVALÓ

Van aki bőkezű,
és szórja két kézzel.
Van, aki szerényen,
de jó szívvel értékkel.
Elismerés szóban,
pénzben és mosolyban.
Elismerés, hogy
vele elégedett voltam.
Néha elmaradt a borraivaló,
mert nem volt a zsebemben
semmi apró.
Ilyenkor kissé
rosszul éreztem magam.
Bosszankodtam, hogy
miért voltam hálátlan.
Aztán lelkemet azzal nyugtattam,
hogy én borraivalót
még sohasem kaptam.

MACSKAKAPARÁS

Szép kerek betűket rajzolok,
ha vidám és jókedvű vagyok.

Mosolyog az Ö-n a pont,
és az F-em emel kalapot.

Szerpentineken siklik S-em,
úgy hullámszik, mint a lelkem.

Ám ha rossz a hangulatom,
macskakaparás látszik papíromon.

Görbe betűk, rendetlenek,
a sorok sem egyenesek.

Zaklatottságomat verssé formálom,
de te nem is érted, most már jól látom.

Pedig mindkettő én magam vagyok,
akár betűt rajzolok, akár kaparok.

Egy a fontos, hogy megérsd,
a kedvem felel mindenért.

A gömbölyűvel arcodra mosolyt csalog,
a kaparással szemedbe könnyet varázsolok.

ALVAJÁRÓ

Sötétben járkal,
de nem tudja, hogy merre tart.
A hangok vezetik, meg nem hátrál,
éjszakánként képzeletet hajt.

Fényekkel játszik,
és árnyékba burkolózik ő.
A sötétben lépkedve egy másik,
ismeretlen dimenzióból jó.

Nem fél a sötétben,
a világot máshonnan szemléli.
Álmainak szürke ködében
rejtőznek el élete csipkéi.

Különleges, alvó tudat,
mely nem irányítható.
Nem tudom meg soha titkodat,
te kedves éjszakai csavargó!

FEKVŐHELY

Puha párna, meleg takaró,
szoros, ölelő karok.
Ahol megpihenek végre,
és csak veled vagyok.

Puha párna, meleg takaró,
testem rajtad megpihen.
Fáradtságtól megszabadító,
hagyom, hogy az álom elvigyen.

Puha párna, meleg takaró,
velük itt a sötét és a csend.
Álom vagy fantázia az,
mely játszik most idebent?

Puha párna, meleg takaró,
lélegzetem egyre halkul.
Elmerülök az álmaimban,
lelkem, testem itt ellazul.

Puha párna, meleg takaró,
őrizz édes álmaim!
Ebben a szép puha ágyban
teljesülnek vágyaim.

KANÓC

Úgy robbannak bennem az érzések,
mint dinamit,

ha izzó kanóc érinti.

Buummmm!

Ez ugyanaz a kanóc lenne,
amelyik gyertyámban lángjával
fényt hozott a sötétségbe?

Melegséget a hűvösbe?

Óh, kétarcú Ianus!

Nem tudom, hogy Te

most a kezdet vagy,

vagy a vég?

Durranás vagy melegség

érkezik majd, mikorra

a kanóc leég?

FEJETLENSÉG

Mint egy sötét éjszaka,
melyben nem látom utamat.
A vihar terveimet elsodorta,
és ködketrecbe zárta holnapomat.

Csak sodródok az árral,
fejemben a káosz egyre nagyobb.
Gondolataim örvényével egyedül
megbirkózni nem is tudok.

Vajon most mihez kezdjek
itt, a fejetlenség közepén?
A sötét vihar majd elvonul,
de mi marad itt a helyén?

Ha végre elmúlik majd ez a káosz,
és elkezdődhet egy új élet,
akkor lelkesen fogok majd a mához,
és előbújniak a rózsaszín remények.

INDÍTÉK

Van eszközöd, van időd,
van tehetséged,
van erőd.
Hát akkor keress indítékot,
hogy alkoss, hogy fess,
hogy írj, hogy zenélj!
Indítékod legyen,
hogy mutasd meg magad!
Indítékod legyen,
ha elragad a pillanat!
Indítékod legyen,
ha háború közeleg!
Indítékod legyen,
ha világod megremeg!
Alkoss, ha nagy a bánatod!
Alkoss, ha jókedved elhagyott!
Alkoss, ha van kiért,
és akkor is, ha nincs miért!
Alkoss azért, mert szép,
mert meghökkentő,
vagy csak azért, mert
e pillanatban belőled
éppen ez tört elő!

HÁTOLDAL

Üres a lap hátoldala.

Talán elfogytak

írójának szavai?

Talán eltűntek

gondolatai?

Képzete

már nem szárnyal

tovább?

A hátoldalon

a hideg csend

uralkodik.

Ott,

a hátoldalon

rejtőzik a titok,

ott,

hol a folytatást

majd te magad

írod.

CUMI

Micsoda csodás idő volt,
amikor éjszakánként
mindent felforgatva kerestük
azt a bűzös, agyonrágott gumidarabot!
Azt, amelyiktől gyermekünk megnyugodott,
mert az új sosem kellett neki.
De ez még mind semmi!
Bár cumiját szopogathatta,
bennünket továbbra is sakkban tartott.
Jól tudtuk, hogy a séta következik
fel és alá a szobában, miközben
ő az ülünkben kényelembe elhelyezkedik.
Elvárta, hogy ringassuk és énekeljünk.
Ilyen zsarnok volt a mi gyermekünk.
Körülötte forgott az egész világ,
mindegy, hogy hányszor
nem alhattuk át az éjszakát.
Aztán megnőtt, és csodás apává vált,
és már ő virrasztotta át az éjszakát,
ő énekelt altatót, cumit keresett,
éppen így nevelt fel három gyermeket.

TENGERALATTJÁRÓ

A mélység rejtélyében
suhan sötétben.
Acéltestű óriás,
őt a hullámok nem zavarják.
A horizontot nem látja,
a külvilágtól elzárva
ott, a mélyben
csak csend és hideg várja.
A cél ismeretlen,
a küldetés titkos.
Fedélzetén parancsra vár
a sok fiatal matróz.
A forrongó tengerekben
a sötétség a cinkos.
De ha végre a felszínre
újra felér,
a dokkban édes nyugalomra tér.

ZENDÜLÉS

Érzed, hogy valami nem jó.
Szíved egyre csak lázad.
Ezen nem segít semmilyen narkó.
Magad egy mély gödörbe ástad.
Hol az igazság?
Mi lesz, ha a sok ember feltámad?
Amikor már nem tűri el,
hogyan neki háborodott elmék diktálnak.
Mi lesz, ha egy erősebb kód
felülírja a békét?
És nem hallgatja áhítattal
a sok képmutató misét?
Mi lesz, ha a tömeg tombol,
és lázban égnek a lelkek?
Ha maga körül csak rombol,
és rossz keze lesz a fegyvereknek?
Félelemmel tölt el az a gondolat,
hogy a zendülés hozhat
ártatlan áldozatokat.
A cél ilyen eszközt
nem szentesíthet,
inkább sebezzen meg
néhány emberszívet!

ILLAT

Hogyha elragad a képzelet,
és átöleled a végtelent.
A szőke múltad ragyog feléd,
és csókolod kezét.

Emlékére rásüt a nap, felgyújtja a horizontot.
Izzik ő a kéreg alatt, beragyogja az égboltot.
És érzed az illatát, megtölti most ezt a szobát.

Az illata mindig megbabonáz,
forogsz vele egy éjen át.
Legbelül abban reménykedsz, hogy
nem csupán egy délibáb.

Emlékére rásüt a nap, felgyújtja a horizontot.
Izzik ő a kéreg alatt, beragyogja az égboltot.
És érzed az illatát, megtölti most ezt a szobát.

Gyorsan elrepül az éjszaka,
köszönt a nap első sugara.
Álom volt ez a csodás látomás?
Még érzed az illatát.

Emlékére rásüt a nap, felgyújtja a horizontot.
Izzik ő a kéreg alatt, beragyogja az égboltot.
És érzed az illatát, megtölti most ezt a szobát.

ZENE

(Puccini: Turandot)

A zene, mely a fülednek szól,
de mélyen a szívedbe hatol.

Csodás dallam, mely
egész nap a fejedben duruzsol.

A zene, melynek nyelve
nem ismer időt, és nem ismer határokat.

Téged egy távoli világba elvezet,
mint valami gyönyörű varázslat.

Ahogy a hős Kalaf herceg
szerelméért minden próbát kiáll,
éppen úgy, mint a csodálatos dallam,
amely századoknak ellenáll.

Bánat és öröm együtt van
ebben az operában:

Kalaf, ki szerelméért él,
és Liù, ki szerelméért hal
a kínai császár udvarában.

ELFOGADÁS

Ez is én vagyok.
Vidám pillantásom mered a tájra,
ezzel örömet aktiválva.
Nyugalmat közvetít a fényben,
mely a nyírfák ágain ül fehéren.
Ez is én vagyok.
Ároksparton vörösen izzó pipacs,
mely lángjával rajzolja meg az utat.
Égő tükröződés, ahogy
kanyarog előttem a holnap.
Ez is én vagyok.
Úgy alkotok,
hogy ne zavarjam a csendet.
Hömpölygő folyó,
mely elárasztja a lelket.
És én vagyok az is,
kinek ráncai szavakká mosolyodnak,
kinek arcán könnycseppek csorognak,
de mégis mindig újjáéled a hajnali fényvel,
viaskodva gondolatai csendjével.

RÁFÁZÁS

Nem engedem senkinek,
hogy elrontsa a napom!
Ez csak és kizárólag
az én feladatom.
Engedjétek,
hogy úgy tegyem tönkre,
ahogy azt én akarom!
Már feldühít, ha azt hallom:
„További szép napot!”
Honnan sejti az a barom,
hogy eddig olyan volt?
Nem tudja azt, hogy
a szép álmomból
ébrednem kellett?
Meleg takaró helyett
fagyoskodtam munkába menet?
Nem tudja, hogy a forró kávé
is kihűlt, mert a főnököm
magához kéretett?
Semmit sem tud rólam,
mégis továbbit kíván...
Te csak kívánd magadnak
mindezt, kiskomám!

RÁGALOM

Sötétben ólálkodó,
ártó szavakat suttogó
gonosz.

Benned kételyt ébreszt,
fájdalmat és sebeket
okoz.

Még akkor is, ha később
megtisztultak a sáros
szavak,

még akkor is
örökké ostromozod majd
magad.

Szétszakadt világod,
mérgezetté vált sok
szavad.

Megromlott néhány kapcsolat,
és kérded, merre folytasd most az
utad?

NEVETÉS

Néha, ha nehéz az életed,
Egy jó kis tréfa felvidít.
Vidám lesz a hangulatod,
Egyszerre minden bú megszűnik.
Tudod jól, hogy a léleknek gyógyír:
Édes kacaj, kedves mosoly, enyhe arcpír,
Sugárzó tekintet, mely minden rosszat átír.

Nekem
Egy
Vidám
Este
Többet
Ér,
Semmint, hogy szomorkodjak mindenért.

Gáspár Klára
